

HỒI THỨ NĂM MƯỜI LĂM

MỘT CUỘC ƯỚC HỘI TRONG RỪNG TÙNG

Bọn Phạm Nhất Phi ở Quan Đông xưng hùng, xưng bá đã mấy đời nay. Chuyển này họ xuống Trung Nguyên, trừ lúc qua Sơn Đông giết được mười mấy tên cường đạo rồi tới đây chạm trán với Đinh Bất Tứ xảy ra cuộc chiến ác liệt, sứt nửa toàn quân bị tan rã nên lòng đà chán ngất.

Lã Chính Bình bị chết mất một tên đệ tử rất đắc lực lại càng phiền não. Nhưng trước mặt Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang hẳn đành miễn cưỡng ăn no uống say một bữa.

Sau khi tan tiệc, Cao Tam nương tử đưa mắt ra hiệu cho Phạm Nhất Phi rồi cùng nhau kẻ dắt Thạch Phá Thiên đưa vào một gian phòng trên lầu.

Phạm Nhất Phi tươi cười đi ra.

Cao Tam nương tử cười hỏi:

-Ấn công! Ấn công thử coi vị tân nương tử này có đẹp không?

Thạch Phá Thiên mặt đỏ bừng lên liếc mắt nhìn Đinh Đang thì thấy nàng hai má ửng hồng, làn sóng thu tràn ngập bất giác trái tim chàng đập thình thịch. Hai người liền ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác và lùi lại hai bước đứng tựa vào tường.

Cao Tam nương tử cười khanh khách nói:

-Bữa nay hai vị vào động phòng hoa chúc mà còn mắc cỡ ư?

Tay trái mục khép cửa phòng. Tay phải vung lên đánh véo một tiếng. Một lưỡi phi đao bay ra cắt đứt đôi ngọn nến đang cháy dở. Dư lực lưỡi phi đao hầy còn mãnh liệt xuyên thủng cánh cửa sổ ra ngoài.

Trong phòng tối đen như mực.

Cao Tam nương tử cười nói:

-Kính chúc hai vị trăm năm hoà hợp cho đến thưở bạc đầu.

Bình một tiếng! Mục đóng cửa phòng lại.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang nóng cả mặt mày, tâm tình lai láng.

Bất thành linh nghe ngoài hiên có tiếng người đàn ông quát lên:

-Đã là anh hùng hảo hán thì chúng ta nên gươm đao đường hoàng đối diện tử đấu một trận. Ngấm ngầm phóng ra một lưỡi phi đao phỏng có khác gì chó cắn trộm?

Đinh Đang khẽ la lên một tiếng rồi chạy đến trước mặt Thạch Phá Thiên. Hai người bốn tay nắm lấy nhau rồi không nhìn được, cười thầm lẫn lẫn:

-Nhát dao này là do Cao Tam nương tử phóng ra để tắt nến giúp cho mình mà khiến cho người khác hiểu lầm.

Thạch Phá Thiên muốn mở miệng phân trần thì thấy một bàn tay mềm mại bịt lấy miệng không cho nói. Chàng vươn hai tay ra ôm Đinh Đang vào lòng.

Lại nghe người ở ngoài viện cất tiếng mắng:

-Thứ phi đao này hiểm độc lắm, chắc là do con tiện nhân mặt dày ở Quan Đông phóng ra. Ta thường nghe nói ở Liêu Đông có Hàn Mai Trang gì đó có mụ quả phụ họ Cao, mụ võ công tầm thường, liền dùng phi đao để ám toán người. Khách giang hồ Trung Nguyên chúng ta làm gì có thứ ám khí như vậy?

Cao Tam nương tử phóng đao ra khiến cho có sự hiểu lầm. Mụ cũng chẳng muốn đa sự làm chi, để họ nói còn mấy câu cho sướng miệng.

Ngờ đâu người kia lại thoá mạ thẳng vào mặt mụ. Mụ tự hỏi:

-Không hiểu họ nhận được đó là phi đao của mình hay là họ gặp đâu nói đấy?

Bỗng nghe người kia thoá mạ thậm tệ hơn:

-Đất Quan Đông ở chỗ đèo heo hút gió, thiếu gì giặc cỏ cướp đường. Mẹ kiếp! Thăng cha ở Mạo Dao Môn nào đó. Gã sử đao không được mau lẹ lại chuyên dùng chất độc hại người. Còn môn phái nữa là Thanh xà môn chi chi đó, bắt mấy con rắn độc đem đi các cửa xin ăn. Sau cùng là gã họ Phạm tên gọi “Nhất Phi Lạc Thuỷ” gì đó biết sử dụng hai cây đoản côn can cao xúc phạm khiến cho người ta phải cười đến tởm quai hàm.

Người kia ở ngoài viện lớn tiếng la ó om sòm, khiến cho quần hào Quan Đông chẳng ai không biến sắc. Họ biết gã có ý châm chọc mặt sát bọn mình.

Lã Chính Bình cầm thanh Kim Dao xông xộc chạy ra ngoài viện thì thấy một gã hán tử nhỏ bé và thấp lùn đang khoa chân múa tay, chửi bới om sòm.

-Lã Chính Bình quát hỏi:

-Ông bạn! Ông bạn đến đây ăn nói hồ đồ là có dụng ý gì?

Người kia đáp:

-Có dụng ý gì đâu? Lão gia thấy bọn Quan Đông chó chết mà ghét cay ghét đắng muốn chém chết treo lên xà nhà.

Lã Chính Bình quát lên:

-Hay lắm! Bọn Quan Đông chó chết ở cả đây, người lại mà chém.

Hắn lạng người đi một cái đã đến bên hán tử vùng thanh Tử kim đao lên nhằm chém xuống ngang lưng gã đứt làm hai đoạn. Nửa người trên bắn ra xa hơn trượng, máu chảy tung toé khắp mặt đất.

Lúc này bọn Phạm Nhất Phi và Cao Tam nương tử cũng đứng ở trong viện coi không hiểu hán tử thấp lùn bé nhỏ kia đã triển môn võ gì mà để Lã Chính Bình mới chém một nhát đã bị đứt làm hai đoạn.

Mọi người kinh hãi vô cùng. Lã Chính Bình càng kinh dị hơn, đứng ngẩn người ra. Hắn nghe hán tử nói khuyếch nói khoác coi võ công bốn môn phái lớn ở Quan Đông chẳng ra gì đã tưởng dù gã có bản lãnh siêu quần thì ít ra cũng phải đấu được với Lã Chính Bình có mấy chiêu. Ngờ đâu gã lại chẳng biết chút võ vế nào.

Quần hào đang kinh dị ngơ ngác nhìn nhau, bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng người lên tiếng mỉa mai:

-Công phu tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Lã đại hiệp ở Khoái Dao tại Quan Đông vung một dao mà chém đứt đôi được tên điểm tiểu nhị hầu cơm bưng nước rót trong phạm điểm.

Quần hào Quan Đông ngẩng đầu trông về phía phát ra thanh âm thì thấy một người mình mặc áo bào xám, hai tay chấp đũa sau lưng đứng trên nóc nhà.

Mọi người vừa nhìn thấy liền tỉnh ngộ hiểu ngay. Lã Chính Bình vừa mới giết một tên điểm tiểu nhị trong quán trọ là vì gã chịu sự sai khiến của người này. Hắn tìm đến bốn môn phái lớn ở Quan Đông để rửa hận.

Cao Tam nương tử vung tay lên một cái. Mấy tiếng ve ve rít lên. Ba lưỡi phi đao vọt tới người đó. Hắn vươn tay trái ra chụp lấy chuôi một lưỡi đao rồi sang mé tả tránh hai lưỡi kia. Hắn bật lên tròng cười khảnh khách nói:

-Đại giá bốn môn phái lớn ở Quan Đông đã tới đây. Bọn ta muốn mời các vị đến khu rừng ở phía Bắc thị trấn cách đây mười hai dặm. Các vị không muốn tới đó thì thôi cũng chẳng sao.

Rồi không chờ bọn Phạm Nhất Phi trả lời, hắn đã từ trên nóc nhà nhảy xuống, chạy đi như bay. Hiển nhiên hắn sợ bọn quần hào Quan Đông người nhiều thế lớn có thể xảy chuyện bất trắc.

Cao Tam nương tử hỏi:

-Chúng ta có nên đi không?

Phạm Nhất Phi đáp:

-Bất luận đối phương là ai? Họ đã kêu bọn Quan Đông chúng ta, không đến phở ước không được.

Cao Tam nương tử nói:

-Đúng thế! Chúng ta không thể làm mất thanh danh bọn võ lâm Quan Đông được.

Mụ chạy đến trước cửa sổ phòng Thạch Phá Thiên lớn tiếng nói:

-Thạch ân công cùng tiểu muội tử! Bọn tại hạ đi ước hội với người ta. Vậy sáng mai sẽ cùng nhau uống rượu ở ngoài thị trấn này.

Mụ ngừng lại một chút, không nghe tiếng Thạch Phá Thiên trả lời liền nói tiếp:

-Chỗ này đã xảy ra án mạng, không khỏi có chuyện rắc rối. Vậy hai vị sáng mai nên thượng lộ sớm đi để khỏi bị phiền lụy.

Mụ không yêu cầu Thạch, Đinh hai người cùng đi phó ước.

Ta nên biết rằng lúc ban ngày họ gặp lão ác ma Đinh Bất Tứ, Thạch Phá Thiên đã cứu mạng cho bốn người. Nếu bây giờ lại mời chàng cùng đi thì chẳng khác nào yêu cầu chàng bảo vệ cho bọn họ và hiển nhiên bốn môn phái lớn ở Quan Đông toàn là đồ bị thịt.

Những câu bàn bạc ở trong viện và mọi động tĩnh bên ngoài Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang chỉ cách có một lần cửa sổ nên đều nghe rõ hết.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi Đinh Đang:

-Bây giờ làm thế nào?

Đinh Đang thở dài đáp:

-Nơi đây cũng không thể ở được nữa. Chúng ta đi theo họ xem sao.

Thạch Phá Thiên nói:

-Không biết đối phương là ai hay là Đinh Bất Tứ gia gia?

Đinh Đang đáp:

-Tiểu muội cũng không biết ... Chúng ta đừng lộ diện, không chừng là gia gia tiểu muội cũng nên.

Thạch Phá Thiên “ồ” lên một tiếng rồi nói:

-Nếu thế thì hỏng bét! Ta không đi nữa.

Đinh Đang nói:

-Chàng ngốc ời! Nếu là gia gia tiểu muội thì bây giờ chúng ta hãy chuồn cũng không sao. Hiện nay võ công Thiên ca đã cao cường như vậy, gia gia không giết chết ngay được đâu. Tiểu muội chẳng quan tâm chút nào mà Thiên ca lại sợ co vùi.

Hai người còn đang bàn định bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Quân hào Quan Đông lục tục ra khỏi phạm điểm.

Bỗng nghe Cao Tam nương tử lớn tiếng dặn nhà hàng:

-Chỗ hai trăm mươi lạng này thì mười lạng là tiền ăn tiền phòng, còn hai trăm lạng là cho phí vào việc tống táng cho gã điểm tiểu nhị. Việc giết người này là do một tên giữ ngựa ở Sơn Đông tên gọi Vương Đại Hổ gây ra không liên lụy đến ai cả.

Thạch Phá Thiên khẽ hỏi:

-Sao lại mọc ra tên giữ ngựa ở Vương Đại Hổ nào đó?

Đinh Đang đáp:

-Đó là tên giả. Họ chỉ nói cho có bằng cớ để sáng mai nhà hàng đi báo quan cứ vậy mà trình.

Hai người vừa ra khỏi quán trọ, đã thấy hai con ngựa yên cương sẵn sàng chờ ngay trước cửa, liền nhảy vọt lên lưng ra roi cho ngựa chạy về hướng Bắc.

Khách trọ trong quán cũng biết vừa xảy ra án mạng nhưng chẳng ai dám ra ho he một câu nào.

Thạch Phá Thiên cùng Đinh Đang cho ngựa chạy theo hút cách bọn quần hào Quan Đông một quãng xa. Đi khỏi thị trấn ngoài mười dặm, quả nhiên thấy phía trước có một khu rừng tùng đen sì.

Hai người bỗng nghe tiếng Phạm Nhất Phi hỏi:

-Các bạn ở phương nào mời bọn tại hạ đó? Bọn tại hạ là Hàn Mai Trang, Khoái Dao Môn, Thanh Long môn, Ngọa Hổ Môn ở Quan Đông đến bái sơn đây.

Trên chốn giang hồ đã có câu: “Gặp rừng chó vọi đi vào”. Huống chi lại giữa lúc đêm tối, biết đâu trong bụi cỏ rậm để coi xem có phải Tứ gia gia hay không?

Hai người liền xuống ngựa, khom người thấp xuống đi vào ẩn sau một tảng đá lớn bên bụi cỏ.

Phạm Nhất Phi nghe tiếng vó ngựa biết là hai người cũng đến rồi, nhưng không muốn quay lại gọi. Hắn chăm chú nhìn vào trong rừng.

Bốn vị chưởng môn đứng một hàng ở phía trước, còn mười mấy tên đệ tử đứng ở đằng sau, cách chừng hơn một trượng.

Bốn bề vẫn im lặng như tờ, không thấy động tĩnh chi hết.

Mảnh trăng cuối tuần không sáng tỏ chiếu xuống rừng tùng ánh vào mặt người màu xanh lơ.

Sau một lúc lâu, bỗng nghe trong rừng tùng nổi lên một tiếng còi. Mé tả và mé hữu đều có một hàng hán tử áo đen chạy ra, xông thẳng tới hai bên hông bọn quần hào Quan Đông.

Mỗi đoàn đều có năm sáu chục người. Cả hai đoàn cộng trên một trăm. Họ đi quanh ra phía sau quần hào rồi vòng lại thành thế bao vây bọn Phạm Nhất Phi cùng Đinh, Thạch.

Dư trăm người này đứng lại rồi. Ai nấy lăm lăm cầm binh khí trong tay, không nói nửa lời.

Tiếp theo lại có mười hán tử áo đen từ trong rừng tùng đi ra. Họ đứng thành hàng chữ nhất.

Thạch Phá Thiên nhãn quang tinh nhuệ, chàng vừa trông thấy họ liền khẽ kêu lên một tiếng.

Nguyên mười người này là chánh, phó Hương chủ tại Ngũ đường bang Trường Lạc, trong đó có cả bọn Mê Hoàn Dã, Trần Xung Chi, Triển Phi.

Mười người này đứng yên rồi lại thêm một người nữa từ trong rừng đi đến. Lão chính là Trước Thủ Thành Xuân Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch nổi cơn ho rồi lên tiếng:

-Quý vị Chưởng môn bốn môn phái lớn ở Quan Đông có lòng chiếu cố anh em tề bang, (lão ngừng lại vì nổi cơn ho) không dám ngồi yên ở Tổng đà để chờ đợi, vội vã ra đây đón tiếp (lại ho...) Có điều các vị đến chậm mất rồi, khiến cho tề bang từ trên xuống dưới rất đổi nóng lòng chờ đợi.

Phạm Nhất Phi nghe lão vừa nói vừa ho luôn miệng thì biết ngay là Bối Hải Thạch, một nhân vật có danh vọng trong võ lâm thì nghĩ bụng:

-Chuyến này bọn mình đến đây mục đích để tìm bang chúa họ thì dù đối phương có nhiều người thế mạnh cũng chẳng có gì đáng ngại. Họ chỉ là người bang Trường Lạc thì dù mình có phải quyết đấu một trận tử sinh vinh nhục cũng còn hơn giằng mắc với lão Đinh Bất Tứ là người chẳng có liên quan gì đến mình.

Hắn nghĩ vậy liền chấp tay đáp:

-Té ra là Bối tiên sinh ra đến tận đây tiếp đón anh em tại hạ, khiến cho tại hạ đây áy náy vô cùng. Tại hạ là Ngọa Hổ Cầm Phạm Nhất Phi.

Tiếp theo hắn giới thiệu bọn Lã Chính Bình, Phong Lương, Cao Tam nương tử. Thạch Phá Thiên thấy bọn họ ăn nói khách khí, lịch sự thì nghĩ bụng:

-Té ra không phải là đi đánh nhau!

Rồi chàng ghé tai bảo Đinh Đang:

-Họ toàn là người trong nhà cả. Chúng ta ra đi thôi chứ?

Đinh Đang kéo chàng lại rỉ tai:

-Khoan đã! Hãy thông thả chờ xem sao rồi hãy tính.

Bỗng nghe Phạm Nhất Phi lại nói:

-Bọn tại hạ ước định đến quý bang bái sơn trước ngày tết trùng dương nhưng dọc đường gặp chuyện bất ngờ phải nán lại, thành ra đến chậm xin Bối đại phu cùng các vị tha tội cho.

Bối Hải Thạch đáp:

-Các hạ delay quá lời! Có điều đáng tiếc là tề bang chúa kính cần chờ đợi lâu ngày, không thấy đại giá quan lâm, rồi việc trọng yếu, tưởng rằng các vị đã bãi bỏ cuộc ước hội, nên không chờ nữa.

Phạm Nhất Phi sững sốt hỏi:

-Không hiểu Thạch anh hùng đi đâu? Chẳng nói giấu gì Bối tiên sinh, sở dĩ bọn tại hạ lặn lội đường xa qua hàng vạn dặm đến Trung Nguyên là chỉ mong được gặp Thạch anh hùng bên quý bang. Nếu không được cùng người hội diện thì bọn tại hạ rất lấy làm thất vọng...

Đinh Đang ghé tai Thạch Phá Thiên nói:

-Hắn nói thế thật là hồ đồ. Chúng vừa ăn cơm uống rượu với Thiên ca, mà bây giờ lại bảo chưa được hội diện để cho bọn chúng phải thất vọng mới thật là kỳ.

Phạm Nhất Phi ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Bọn tại hạ ở Quan Đông đó là mấy bộ gia điền, vài cân nhân sâm đưa đến Thạch anh hùng. Bối tiên sinh cùng các vị đà chúa. Lễ mọn chẳng có chi đáng kể xin các vị cảm động niệm tình đường xa diệu vợ mà vui lòng nhận cho.

Hắn vừa nói vừa vẩy tay ra hiệu cho ba tên đệ tử ra cỡi bọc trên lưng ngựa xuống.

Ba tên cỡi bọc xong khom lưng đặt xuống trước mặt Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch cười nói:

-Cái này cái này Các vị thật khéo bày vẽ! Vậy các vị đã có thịnh ý cho quá hậu (lại ho).... Tệ bang mà khước từ thì là bất cung mà nhận lấy thì cũng không khỏi hổ thẹn. Vậy xin đa tạ, đa tạ!

Lão nói xong chấp tay tạ ơn.

Phạm Nhất Phi lại cỡi một gói nhỏ ở sau lưng ra hai tay tiến lên ba bước, đồng dặc nói:

-Đông Phương bang chúa bên quý bang hồi còn ở Quan Đông có thâm giao với tại hạ và mấy vị đây. Bọn tại hạ được Đông Phương bang chúa không đến nỗi khinh rẻ, coi như gói này là một con nhân sâm thành hình đã ngâm năm, uống vào được thêm tuổi thọ. Vật hi hữu này xin để tặng Đông Phương đại ca.

Hắn hai tay kính cẩn đặt gói xuống, đưa mắt nhìn Bối Hải Thạch.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Sao lại còn Đông Phương bang chúa nào nữa?

Bối Hải Thạch lại thủng thảng ho mấy tiếng rồi thở dài nói:

-Tệ bang chúa trước kia là Đông Phương đại ca, mấy năm gần đây gặp điều bất như ý rồi sinh lòng chán nản, không muốn xử trí bang vụ nên đem việc lớn trong bang giao lại cho họ Thạch bang chúa rồi người vào núi ẩn cư ... Lâu nay không được tin tức gì Anh em trong bang lúc nào cũng tưởng nhớ. Vậy đồ lễ hậu của các vị đây không biết làm thế nào mà gửi đến tay lão gia được?

Phạm Nhất Phi nói:

-Thế ra các vị đã không biết Đông Phương đại ca ẩn cư nơi đâu? Mà lại không hiểu cả vì lẽ gì mà người đi ẩn lánh ư?

Giọng nói tỏ vẻ là những lời chất vấn nghiêm trọng.

Bối Hải Thạch tùm tùm cười đáp:

-Tại hạ chỉ là bộ thuộc dưới trưởng Đông Phương bang chúa nên việc riêng của lão gia được biết rất ít. Phạm huynh cùng mấy vị đã là bạn tri giao của Đông Phương bang chúa, chính tại hạ cùng mấy vị đã là bạn tri giao của Đông Phương bang chúa, chính tại hạ muốn hỏi vì lẽ gì mà bang Trưởng Lạc lúc hưng thịnh,

thanh thế nổi như cồn mà Đông Phương bang chúa lại giao trọng trách cho Thạch bang chúa. Điều đó tưởng các vị hiểu rõ hơn tại hạ.

Lão đưa câu hỏi này là kế phản khách vì chủ chẳng những đổ cả bao lời chất vấn Phạm Nhất Phi vào đầu hấn mà còn khiến cho hấn khó lòng trả lời được.

Phạm Nhất Phi ấp úng:

Bối Hải Thạch lại nói:

-Lão Đông Phương bang chúa giao bang vụ lại cho người khác, bọn anh em tại hạ chưa biết rõ nhân phẩm cùng võ công của Thạch bang chúa mà chỉ thấy người còn nhỏ tuổi lại không có danh vọng gì trong võ lâm mà đứng ra lãnh đạo quần hào thì đa số trong lòng không phục. Nhưng sau Thạch bang chúa lên tiếp nhậm, người đã làm cho bản bang được nhiều việc lớn. Như vậy đủ chứng tỏ Đông Phương bang chúa là người có mắt tinh đời, biết rõ mặt anh hùng, chẳng những võ công cao hơn người một bậc mà kiến thức cũng không phải hạng tầm thường(lại ho)..... Nếu không thế thì giao du với các vị thế nào được? Ha ha.....

Câu nói của Bối Hải Thạch có ngụ ý bảo bọn kia: nếu các người cho Đông Phương bang chúa kém cỏi, lựa người không xứng đáng, thì các người cũng chẳng ra gì.

Lã Chính Bình đột nhiên xen vào:

-Bối đại phu! Bọn tại hạ ở Quan Đông được tin, nên lặn lội đường xa ngàn dặm vào đến Trung Nguyên để điều tra cho rõ thực hư. Không thì cũng chẳng đến phiền quý bang làm chi.

Bối Hải Thạch hững hờ đáp:

-Còn lạ gì đường xa ngàn dặm, tin tức lấy chi làm đích xác. Chẳng hiểu có phải phao ngôn hay không? Một ông bạn cho bọn tại hạ hay rằng: Đông Phương bang chúa bị.....

Tia mắt hấn bỗng sáng rực lên, đồng dạc nói tiếp:

-.....Bị gian nhân ở bang Trường Lạc sát hại. Người chết một cách bí mật Ngồi bang chúa lọt vào tay một thanh niên lẳng mạn tham dâm hiếu sắc, ngang ngược bạo tàn. Ông bạn này nói có vẻ đứng đắn chứ không ra chiều giả dối. Nghĩ đến tình thâm giao với Đông Phương đại ca ngày trước. Bọn tại hạ tự biết võ công cùng danh vọng không đáng hỏi tới việc lớn của quý bang nhưng nóng lòng vì bạo không khỏi có điều mạo muội.

Bối Hải Thạch cười khàn khạch đáp:

-Lã huynh nói đúng đó, như vậy không khỏi có điều mạo muội.

Lã Chính Bình nóng mặt nghĩ thầm:

-Người ta đồn: Thằng cha Bối Hải Thạch tay đao để, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hắn liền lớn tiếng hỏi:

-Quý bang tôn ai làm chủ, người ngoài cuộc có lý nào hỏi đến được? Bọn Quan Đông chúng ta chỉ muốn hỏi quý bang xem Đông Phương đại ca còn sống hay chết rồi? Y không làm bang chúa quý bang xem Đông phương đại ca còn sống hay chết rồi? Y không làm bang chúa quý bang vì bản tâm muốn thế, hay vì kẻ khác áp bức?

Bối Hải Thạch đáp:

-Bối mỗ tuy kém cỏi nhưng cũng được chút hư danh trên giang hồ, vậy đã nói câu gì khi nào còn canh cải nữa? Hà hà! Các vị đều là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm lại nhiệt tình bạn hữu, khiến người ta ai chẳng khâm phục? Nhưng về việc này thiệt tình mà nói thì các vị còn có chỗ chưa thông tình lý.

oOo